

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa M.S.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 10 grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 28 sierpnia 2024 r., sygn. akt V Pa 64/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz M.S. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ kpc tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[I.T.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z 27 kwietnia 2021 r. VI P 200/18 zasądził od pozwanego S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda M.S. 17.193 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie: - od kwoty 14.700 zł od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty, - od kwoty 2.493 zł od dnia 20 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty (pkt I); wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.731 zł (pkt II); nakazał pobrać od

pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Białymstoku) kwotę 860 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu (pkt III) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty (pkt IV).

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił apelację pozwanego (pkt I.) oraz zasądził od S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym oraz 1.440 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, łącznie 1.680 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 września 2024 roku do dnia zapłaty (pkt II.).

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił naruszenie: 1. art. 365 § 1 k.p.c.1 i art. 366 k.p.c.; 2. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 382 k.p.c.; 3. art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. w zw. z art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; 4. art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. w zw. z art. 2 Konstytucji RP; art. 8 k.p.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił:

a. nieważnością postępowania, z powodu wydania wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie, co uniemożliwiło pozwanej obronę jej praw.

b. występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie jaki jest maksymalny temporalny zakres „ryzyka”, jakie bierze na siebie pracodawca rozwiązując na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. w sytuacji niezdolności pracownika do pracy przekraczającej okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz jednoczesnego świadomego powstrzymywania się przez pracownika od złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne i braku podejmowania przez pracownika jakichkolwiek działań zmierzających do wyjaśnienia swojej sytuacji zasiłkowej?

c. koniecznością wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj.: - art. 365 § 1 k.p.c. poprzez wskazanie, czy prawomocność materialna wyroku wydanego w sprawie z odwołania pracownika od decyzji

odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego dotyczy również pracodawcy będącego stroną postępowania w sprawie z odwołania pracownika od wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., a któremu nie przysługuje status zainteresowanego zgodnie z art. 477¹¹ § 2 k.p.c.

- art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez wskazanie, czy przyjęcie wykładni art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., zgodnie z którą ustalenie po rozwiązaniu umowy o pracę, że pracownik, z którym rozwiązano umowę miał w tym czasie prawo do zasiłku ma wpływ na ocenę prawidłowości rozwiązania umowy nie narusza zasady pewności prawa wynikającej z art. 2 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie przez Sąd Najwyższy co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz w każdym przypadku o rozpoznanie skargi na rozprawie, zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, orzeczenie o zwrocie świadczenia, które pozwana spełniła na rzecz powoda, na podstawie art. 415 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w wypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - oddalenie skargi kasacyjnej pozwanej w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego w niniejszej sprawie, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stosownie do przepisu art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do zarzutu nieważności postępowania, należy podkreślić, że w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. normującym przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu nieważności postępowania, chodzi o nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.; wyroki Sądu Najwyższego z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 2008, Nr 5, poz. 81; 6 lutego 2024 r., I PSKP 51/22, LEX nr 3699959; 13 listopada 2024 r., III PSK 79/24, LEX nr 3788176). Powołanie się na zatem na nieważności postępowania jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, unormowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., wymaga od skarżącego wykazania nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji.

Zgodnie jednak z art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Według ugruntowanego orzecznictwa przytoczona podstawa nieważności postępowania jest spełniona, jeżeli z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej,

będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (wyroki Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607; 22 maja 2014 r., LEX nr 1483413; 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, LEX nr 3008444; 18 września 2024 r., II USKP 32/23, LEX nr 3769544). Ocena zaistnienia takiej sytuacji procesowej powinna być dokonywana w kontekście konkretnych okoliczności sprawy. Chodzi jednak tylko o wypadki rzeczywistego pozbawienia możliwości obrony, którego skutkiem było niedziałanie strony w postępowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 września 2019 r., I CZ 73/19, LEX nr 2739465; 10 grudnia 2024 r., III CZ 136/24, LEX nr 3815157).

W judykaturze Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym pozbawienie strony możliwości obrony swych praw należy oceniać przez pryzmat okoliczności konkretnej sprawy. Podkreśla się przy tym, że przy analizie, czy doszło do takiej sytuacji, trzeba w pierwszym rzędzie rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów prawa procesowego, a następnie sprawdzić, czy mimo uchybień w tym zakresie strona mogła bronić swych praw. Tylko w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich przesłanek można odpowiedzieć twierdząco, że strona została pozbawiona możliwości działania. Nie ma znaczenia natomiast, z jakich powodów to pozbawienie możliwości obrony nastąpiło, to jest, czy było efektem działania sądu, strony przeciwnej czy też osoby trzeciej (wyroki Sądu Najwyższego z: 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz. 220; 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98, LEX nr 52705; 17 lutego 2004 r., III CK 226/02, LEX nr 163995; 13 listopada 2024 r., III PSK 79/24, LEX nr 3788176).

Argumentację skarżącego w kwestii występującej w sprawie nieważności postępowania opiera się na twierdzeniu, że strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony swych praw, gdyż Sąd drugiej instancji nie przeprowadził własnego postępowania dowodowego i samodzielnie nie badał podstawy faktycznej dla wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz pominął również zgłoszone przez pozwaną wnioski dowodowe. Pozwana podnosiła, że nie miała możliwości uczestniczenia w postępowaniu z uwagi na fakt, że zgodnie z obowiązującymi przepisami (z art. 477¹¹ § 2 k.p.c.) nie przysługiwał jej w tym postępowaniu status

zainteresowanego, w związku z tym została pozbawiona możliwości obrony swoich praw i wykazania, że podjęta przez nią decyzja o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 53 k.p. była prawidłowa.

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w sprawie z odwołania pracownika od decyzji organu rentowego odmawiającej mu zasiłku chorobowego. Z rozstrzygnięcia sprawy nie wynikają żadne jego prawa lub obowiązki, skoro pracodawca nie jest płatnikiem tego świadczenia i nie obejmuje go powaga rzeczy osądzonej wyroku sądowego. Niewezwanie pracodawcy do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego nie stanowi więc uchybienia procesowego prowadzącego do nieważności postępowania ze względu na pozbawienie możliwości obrony jego praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) i nie stanowi podstawy wydania wyroku kasatoryjnego przez sąd odwoławczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2016 r., II UZ 17/16, LEX nr 2112312 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 2 października 2008 r., I UK 79/08, OSNP 2010/7-8/99 i z 5 czerwca 2007 r., I UK 8/07, OSNP 2008/15-16/228).

Systemowo (szerzej) należałoby też pośrednio zauważyć, że art. 379 pkt 5 k.p.c. ma na uwadze względną przyczynę nieważności postępowania. Ponadto nawet zainteresowany nie musi też przystąpić do sprawy - art. 477¹¹ § 2 zdanie drugie k.p.c.

W konkluzji należy stwierdzić, że w tej sprawie nie występuje sytuacja z art. 379 pkt 5 k.p.c. i art. 477¹¹ § 2 k.p.c., gdyż w sprawie o zasiłek chorobowy pracodawca nie jest zainteresowanym i dlatego sąd ubezpieczeń społecznych nie zawiadamia go o sprawie.

W dalszej kolejności należy zauważyć, że o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub

procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i przytoczenie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 Nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817).

Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II

PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 3989 § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Ponadto twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze, przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie, jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty również na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. istniejącej potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Odwołanie się do przesłanki z art. 3989 § 1 pkt 2 k.p.c. to jest potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane

przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; 21 września 2022 r., II USK 684/21, LEX nr 3489245; 25 lipca 2024 r., I CSK 3777/23, LEX nr 3740727). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania celowości dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni konkretnego przepisu ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124; 6 czerwca 2023 r., II PSK 64/22, LEX nr 3724324; 15 kwietnia 2025 r., III USK 323/24, LEX nr 3861248).

Skarżący nie zdołał wykazać, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, w związku z tym w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania ze względu na powołane wyżej przesłanki.

Jak wskazywano powyżej nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne czy potrzeba wykładni, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 Nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721; 28 maja 2024 r., I CSK 2813/23, LEX nr 3721305; 28 stycznia 2025 r., III USK 155/24, LEX nr 3829521; 13 maja 2025 r., II USK 358/24, LEX nr 3863037).

Wskazywane przez skarżącego kwestie zostały dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie.

W judykaturze wyjaśniono bowiem, że aby można było rozwiązać stosunek pracy w związku z nieobecnością pracownika w pracy z powodu choroby, musi upłynąć wskazany w przepisach okres ochronny, a niezdolność do pracy powinna trwać dalej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., II PK 6/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 252). Przepis art. 53 § 1 pkt 1b k.p. nie pozwala na rozwiązanie

stosunku pracy, gdy nie upłynął jeszcze łączny okres pobierania w czasie niezdolności do pracy wynagrodzenia i zasiłku chorobowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Regulacja jest jasna i obowiązuje również wtedy, gdy opóźnia się pozytywne rozpoznanie wniosku o zasiłek chorobowy albo o świadczenie rehabilitacyjne. Jeżeli postępowanie przed organem rentowym o przyznanie świadczeń chorobowych trwa dłużej niż podstawowy okres zasiłkowy, to pracodawca rozwiązując umowę o pracę bez wypowiedzenia podejmuje ryzyko naruszenia art. 53 § 1 pkt 1b k.p., gdyż może się okazać, że pracownik uzyskuje dalszy zasiłek lub świadczenie rehabilitacyjne, przedłużające okres ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy w tym trybie. W procesie sądowym o roszczenia z tytułu rozwiązania umowy o pracę wskazuje się wówczas na potrzebę zawieszenia postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy o zasiłek chorobowy czy świadczenie rehabilitacyjne (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 19 maja 2016 r., II PK 105/15, LEX nr 2962789 oraz 9 kwietnia 2019 r., II PK 339/17, OSNP 2020, nr 2, poz. 12.).

W wyroku z dnia 20 października 2008 r., I PK 60/08, OSNP 2010, nr 7-8, poz. 87 Sąd Najwyższy stwierdził, że przez użyte w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. wyrażenie "w okresie pobierania zasiłku" należy, co do zasady, rozumieć okres faktycznego pobierania (wypłacania przez ZUS) zasiłku chorobowego. Inaczej mówiąc, dopóki pracownik pobiera zasiłek chorobowy wypłacany przez ZUS, dopóty pracodawca nie może rozwiązać umowy o pracę na podstawie tego przepisu. Wyjątek dotyczy sytuacji, gdy pracownik pobiera zasiłek chorobowy, ale następuje to, mimo że świadczenie nie przysługuje (np. po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, wskutek błędu organu itp.). Sąd pracy, rozpoznając powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 lit. b k.p. powinien dla dokonania oceny, czy zasiłek chorobowy w dacie rozwiązania umowy pracownikowi nie przysługiwał, a organ rentowy nie wydał w tym zakresie decyzji, wyznaczyć stronom termin do złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji (art. 177 § 2 k.p.c.).

Ostateczna decyzja organu rentowego będzie dla sądu wiążąca lub wskutek odwołania od decyzji organu rentowego (art. 366 k.p.c.) do sądu ubezpieczeń społecznych wystąpi powaga rzeczy osądzonej (por. wyroki Sądu Najwyższego z

dnia; 20 października 2008 r., I PK 60/08, OSNP 2010/7-8/87 i 26 marca 2009 r., II PK 245/08, OSNP 2010, nr 21-22, poz. 262.

Bezpodstawny jest także zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji i wyrażonej w nim zasady pewności prawa przez przyjęcie wykładni art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., zgodnie z którą ustalenie po rozwiązaniu umowy o pracę, że pracownik, z którym rozwiązano umowę miał w tym czasie prawo do zasiłku ma wpływ na ocenę prawidłowości rozwiązania umowy. Skarżący podnosił, że w przypadku rozwiązania umowy przed uzyskaniem ostatecznej decyzji ZUS (lub prawomocnego orzeczenia w sprawie) pracodawca ponosi niczym nieograniczone ryzyko, że rozwiązanie umowy na podstawie wskazanego przepisu zostanie uznane za nieprawidłowe, jeśli po złożeniu oświadczenia o jej rozwiązaniu zostanie ustalone, że pracownikowi przysługiwało w tym czasie prawo do zasiłku.

W odniesieniu do powyższego zarzutu należy stwierdzić, że ciężar dowodu, że niezdolność do pracy po przerwie nieprzekraczającej 60 dni była spowodowana tą samą chorobą, spoczywa na pracodawcy, który rozwiązuje stosunek pracy z pracownikiem z powodu wyczerpania okresu zasiłkowego w przekonaniu, że okres ten zakończył się wcześniej niż wynika to z zaświadczeń lekarskich oraz decyzji organu rentowego o wypłacie zasiłku (art. 6 k.c. w związku z art. 53 § 1 pkt 1b k.p.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2019 r., II PK 339/17, OSNP 2020, nr 2, poz. 12). Obowiązkiem temu skarżący nie podołał.

Rozstrzygając w niniejszej sprawie Sądy uwzględniły również fakt, że kwestia zaliczenia poszczególnych niezdolności do pracy powoda do jednego okresu zasiłkowego została wcześniej rozstrzygnięta w prawomocnie zakończonej sprawie, w związku z tym orzeczenie to zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. wiązało nie tylko strony i Sąd, który je wydał, lecz również inne Sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

W ostatecznym rozrachunku zasada pewności prawa nie została w rozstrzyganej sprawie naruszona.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

[I.T.]

[a.ł.]